

прихранѣ, насѣ безѣ милость отдѣлихѣ отѣ жены и сестры!

Послѣ това Петръ нача и дълго надълго иска за сичко кое какѣ ся случи. Сичкы-тѣ граждани ударихѣ ухѣ да слушѣтъ, смилени за тегло-то на тѣхны-тѣ просты братія Българи; окайвахѣ ги и ся чюдехѣ, какѣ тѣй е нѣмало кой да помогне на тѣя хорицѣ.

— Е, сега,—продума владыка-та,—вие какво искате?

— Нищо друго, владыко свѣтый, освѣтъ вашѣ-тѣ помощь, да отървете тѣя злочесты младинкы, съ силѣ на честно-то ни правителство.

— Да видимѣ, каза владыка-та и кымна имѣ да излѣзѣтъ вѣнѣ да почакѣтъ.

— Бе, и отѣ този излѣдникѣ, както и отѣ Варненскый, нѣма да ны огрѣе нищо. Амѣ! хади, хади, каза Петръ, като излѣзохѣ вѣнѣ.

Сичкы събрани първенцы глѣдахѣ владыкѣ-тѣ въ очи-тѣ и съ нетѣриѣнѣ чакахѣ да чужѣтъ, какво ще каже той попрѣди.

— Христѣанларѣ! измармора той по Турскы, слѣдѣ едно дълго мълчанѣе,—тѣзи работа е таквѣзѣ работа, каквы-то сѣ ставали до сега хыляда и сѣ ся свѣршвали сѣ съ нищо.